

SUZANNE
COLLINS

**DE BALLADE VAN
SLANGEN EN
ZANGVOGELS**

Vertaald door
Maria Postema

VAN GOOR

Lees de hele *Hongerspelen*-serie:
De Hongerspelen
Vlammen
Spotgaai
De ballade van slangen en zangvogels
Dageraad boven de boete

ISBN 978 90 00 39931 4
ISBN 978 90 00 37206 5 (e-book)
NUR 330/285

© 2020, 2025 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *The Ballad of Songbirds and Snakes*
oorspronkelijke uitgave © 2020 Scholastic Press, an imprint of
Scholastic Inc., New York

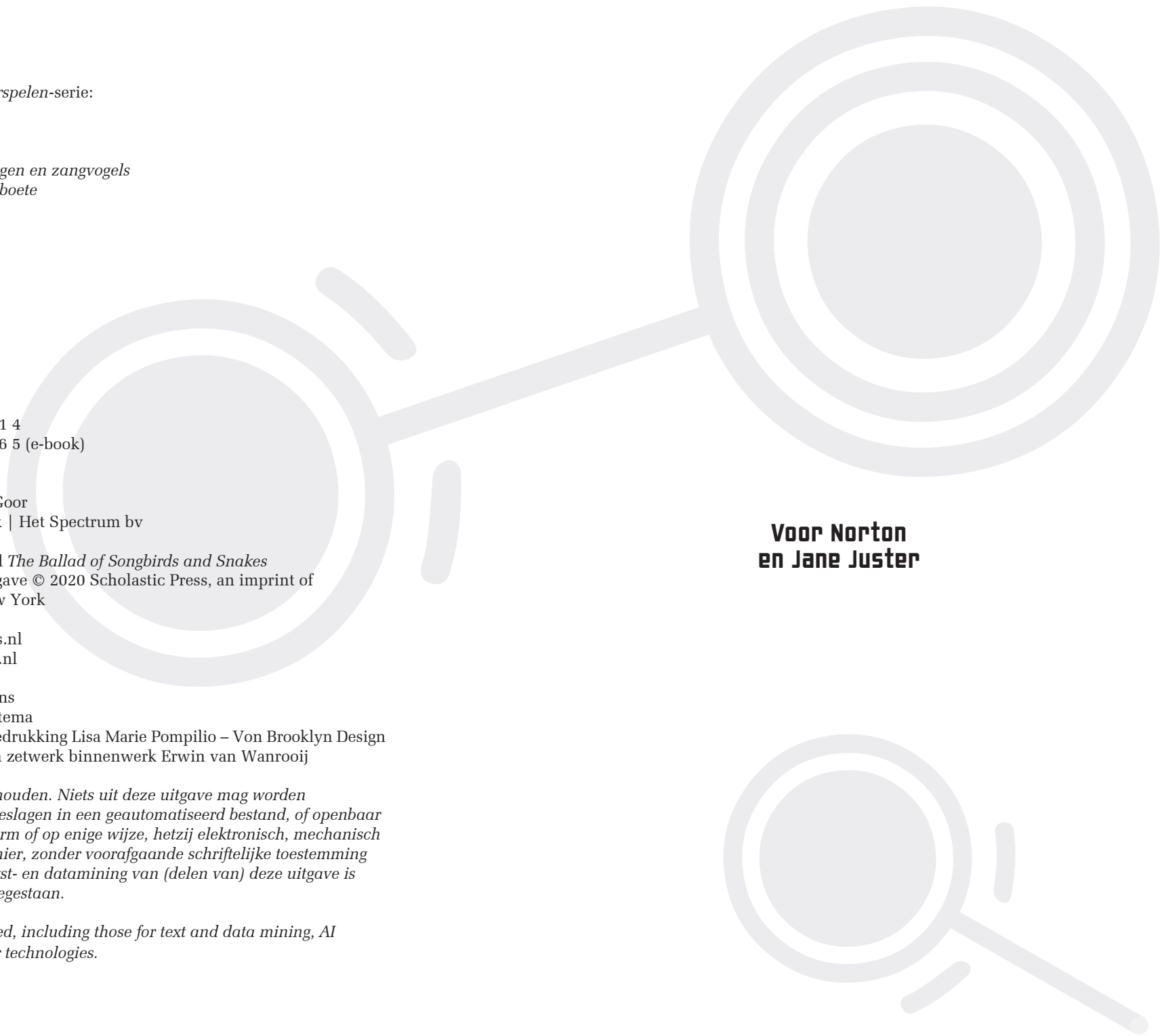
www.bestofyabooks.nl
www.hongerspelen.nl

tekst Suzanne Collins
vertaling Maria Postema
ontwerp boekblokbedrukking Lisa Marie Pompilio – Von Brooklyn Design
omslagtypografie en zetwerk binnenwerk Erwin van Wanrooij

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch
of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.*

*All rights are reserved, including those for text and data mining, AI
training and similar technologies.*

**Voor Norton
en Jane Juster**

‘Hieruit blijkt duidelijk dat de mensen, gedurende de tijd dat zij niet onder een gemeenschappelijke macht leven die allen ontzag afdwingt, in een toestand verkeren die we oorlog noemen, en wel een oorlog van allen tegen allen.’

– Thomas Hobbes, *Leviathan*, 1651

‘De natuurtoestand wordt beheerst door een natuurwet die voor iedereen bindend is. Deze wet is de rede, die de hele mensheid, als zij er maar bij te rade wil gaan, leert dat waar allen gelijk en onafhankelijk zijn, niemand een ander dient te schaden in leven, gezondheid, vrijheid of bezit.’

– John Locke, *Over het staatsbestuur*, 1689

‘De mens is vrij geboren, maar ligt overal in ketenen.’

– Jean-Jacques Rousseau, *Het maatschappelijk verdrag*, 1762

*‘Wat de Natuur leert is volmaakt;
't Verstand is ontevreden,
Verminkt de schoonheid die het raakt –
We moorden en ontleden.’*

– William Wordsworth, ‘De rollen omgedraaid’, *Lyrische balladen*, 1798

‘Ik dacht aan de goede bedoelingen waarmee hij zijn leven was begonnen, en aan de daaropvolgende vernietiging van al zijn welwillendheid door de walging en verachting waarmee zijn beschermers hem hadden behandeld.’

– Mary Shelley, *Frankenstein*, 1818

DEEL I
'DE MENTOR'

Coriolanus liet een handvol kool in de pan met kokend water vallen en zwoer dat hij het op een dag nooit meer zou hoeven eten. Maar vandaag was niet die dag. Hij moest een grote kom van het slappe spul naar binnen werken en de soep tot op de laatste druppel opdrinken om te voorkomen dat zijn maag tijdens de boeteceremonie zou rammelen. Het was een van de vele voorzorgsmaatregelen die hij nam om te verhullen dat zijn familie, ook al woonden ze in het penthouse van het duurste appartementengebouw van het Capitool, zo arm als districts-ratten was. Dat de achttienjarige erfgenaam van de ooit zo machtige familie Snow al zijn creativiteit moest aanspreken om te overleven.

Hij maakte zich zorgen over zijn hemd voor de boete. Vorig jaar had hij op de zwarte markt een donkere pantalon gekocht die er redelijk mee door kon, maar het hemd, dat was wat mensen zagen. Hun schooluniform werd gelukkig betaald door de Academie, maar voor de ceremonie van vandaag hadden de leerlingen opdracht gekregen om zich stijlvol maar met gepaste ingetogenheid te kleden. Tigris had gezegd dat hij op haar moest vertrouwen, en dat deed hij. Tot nu toe hadden haar naaikunsten hem altijd uit de brand geholpen. Maar hij mocht geen wonderen verwachten.

Het hemd dat ze achter uit de kast hadden gevist – het was van zijn vader geweest, in betere tijden – was vergeeld en bevekt. De helft van de knopen ontbrak en op een van de manchetten zat een brandvlek van een sigaret. Zelfs in

tijden van uiterste nood zou niemand er een cent voor geven, en dat moest dan zijn boetehemd worden? Vanochtend was hij in alle vroegte naar haar kamer gegaan, om tot de ontdekking te komen dat zowel zijn nichtje als het hemd verdwenen was. Geen goed teken. Had Tigris het oude vod opgegeven en de zwarte markt getrotseerd in een laatste, wanhopige poging iets fatsoenlijks voor hem te zoeken? En waarvoor zou ze dat in vredesnaam moeten ruilen? Ze bezat alleen haar lichaam nog, en zo diep was de familie Snow nog niet gezonken. Of gebeurde dat nu, terwijl hij zout in de koolsoep strooide?

Hij vroeg zich af wie er voor haar zou betalen. Met haar lange, spitse neus en magere lijf was Tigris geen schoonheid, maar ze had iets liefs en kwetsbaars wat misbruik uitlokte. Als ze wilde, zou ze ongetwijfeld geïnteresseerden kunnen vinden. Hij voelde zich misselijk en machteloos en daardoor walgde hij van zichzelf.

Ergens diep in het appartement hoorde hij dat het volkslied van het Capitool, ‘Pracht van Panem’, werd aangezet. De hoge, trillerige stem van zijn oma schalde door de kamers.

*Pracht van Panem,
Een stad zo groots,
Uit de as weer opgestaan.*

Zoals altijd zong ze verschrikkelijk vals en net iets te langzaam. In het eerste jaar van de oorlog had ze het lied altijd op nationale feestdagen voor de vijfjarige Coriolanus en de achtjarige Tigris gedraaid om hun liefde voor het vaderland bij te brengen. De dagelijkse vertolking was pas begonnen op die zwarte dag dat de rebellen het Capitool hadden omsingeld, waardoor de stad de laatste twee jaar van de oorlog